

#20

Газета Фахового коледжу «Універсум»
Київського університету імені Бориса Грінченка

NOTA BENE

Вересень–жовтень 2021

У цьому випуску:

глобалізм ◦
рубрика #ЩО ◦
соціальні мережі ◦
філософія XXI століття ◦
вплив інформації на наше життя ◦

«NOTA BENE»
випуск № 20
вересень–жовтень 2021

ГОЛОВНА РЕДАКТОРКА	Вікторія Карпінська
ДИЗАЙНЕРКА	Вікторія Карпінська
РЕДАКТОРИ	Валерія Гажала Катерина Гаврилюк Маргарита Новицька
АВТОРИ	Алла Бєдна Анастасія Дзюбенко Артем Завальнюк Вікторія Новік Марія Кубрак Марія Кукшина Марія Фещенко Маргарита Бардовська Олександра Хальзіна
ШЕФ-РЕДАКТОРКА	Тетяна Іванівна Ус

У номері використано ілюстрації з сайту Pinterest

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ:

Фаховий коледж «Універсум» Київського університету імені Бориса Грінченка
Циклова комісія з видавничої справи, культури та української філології

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: просп. Гагаріна, 16

E-MAIL: notabene.kubg.edu.ua@gmail.com

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати текст.

Висловлені авторами думки можуть не збігатися з позицією редакції.

При передруку посилання на «NOTA BENE» — обов'язкове!

У цьому випуску

Що таке філософія?.....	4
Чому не кожен може бути філософом?.....	6
Вплив інформації на життя сучасної людини.....	8
«Це ж було вже»: самоканібалізм мистецтва у XXI столітті.....	10
Філософське пізнання ділового спілкування	12
Користь та шкода соціальних мереж	14
Глобалізм XXI століття: триумф чи смерть цивілізації?.....	15
Філософія — це популярно.....	16
#ЩО	18
Ось так і пишу.....	20

Що таке філософія?

Нині, у XXI столітті, дедалі популярнішим стає таке поняття як «саморозвиток». Люди у наш час почали піклуватися про свої знання у тій чи іншій галузі. Спілкуючись з багатьма досвідченими людьми, часто наштовхуємося на слово «філософія», але як можна вести з ними діалог, не розуміючись на темі? Тому пропону з'ясувати, що ж таке філософія?

Насамперед розглянемо походження слова, бо у ньому вже закладено саме значення. Тож термін «філософія», який увів в обіг відомий філософ Піфагор, утворився від грецьких слів «філео», що у перекладі означає любов, і «софія» — мудрість. Якщо поєднати ці два слова, то отримаємо «любов до мудрості».

Філософія зародилася до початку першого тисячоліття до нашої ери, тобто приблизно три тисячі років тому, а відтак її основу становила релігія. Люди з великою жагою звертали по допомогу до філософів задля порад на майбутнє і кращого пізнання світу.

На щастя, все рухається вперед, щодня вчені намагаються потішити нас якимось новим

винаходом чи відкриттям. Не є винятком і філософія, яка стрімко розвивається.

Як ми пам'ятаємо, у філософських вченнях велику роль відігравала релігія, але у XXI столітті ситуація суттєво змінилася і «філософія мислення на релігійному підґрунті» стала «філософією життя». У цієї науки на першому місці знаходиться людина. За основу покладено сферу людської особистості, її духовний світ та культуру.

Отже, наразі завдання філософії полягає у пізнанні свідомості людини задля передбачення глобальних проблем та зближення з природою. Нині існує безліч джерел інформації, які допомагають ще більше заглибитись у тему. Їх можна знайти в інтернеті та на книжкових полицях, звідки продукцію, у свою чергу, читачі розкуповують найшвидше.

Попри недосконалості філософії, наука завжди залишиться в історії суспільства й процвітатиме разом з ним. Ось як видатний науковий діяч Арістотель сформулював філософську науку у вигляді вірша:

Краса з Любов'ю сперечались —
Хто світ спасе від бід і зла?
Тисячоліття не спинялись,
А правда поруч десь була.

І світ вже знемагав у стражданні,
Та не загинув у вогні,
Бо Доброта своїм бажанням
Його спасала день по дні.

Скінчимо наші суперечки
Одна на світі правда, та,
Що істина вже недалечко:
Світ вже рятує Доброта!
То будьте добрими й надалі,
Плекайте вашу доброту
І не чекайте на медалі —
За вас всі й душу віддадуть!

Олександра Хальзіна

Чому не кожен може бути філософом?

Кожного дня ми постаємо перед труднощами (погодьтеся, навіть під час вибору одягу, що часто псує настрій), іноді їх настільки багато та вони настільки різні, що починається плутанина у власному житті, нерозуміння дійсності.

Багато часу нашого життя приділяється саме роздумам, аналізу різних ситуацій, так званому «філософствуванню», але чому ж не кожному особистість можна назвати філософом, хоча б якоюсь мірою?

У першу чергу потрібно розуміти, що філософ — не професія, а спосіб життя. Це насправді дуже важливий напрям нашого суспільства, який допоможе не лише осмислити себе, власне місце у світі, а й сприятиме створенню світогляду, повному або частковому розумінню та «подоланню» (загальний погляд на стан речей, а не тільки на їх деталі) світу. Шляхом вивчення самої лише теорії та фактів досягнути правильності формування філософських думок неможливо. Тому практика і спроба порівнянь різних речей уже і є філософією.

Потрібно звернути увагу на філософію як культуру, мистецтво та низку навичок. У XXI ст. доступ до безмежної кількості інформаційних джерел дає змогу розширювати світогляд та розумітися на улюблених темах, але тут постає проблема у вигляді неякісності й поверхневості цих знань. Через що з'являється більше різносторонніх думок або навіть «діагнозів» після прочитання лише назви та підзаголовка джерела, написаних невідомою особою, з'являється таке ж поверхнєве почуття вивченого та засвоєного матеріалу. Філософія вимагає глибокого занурення у тему, певну проблематику. Це галузь, у якій застосовуються як навички аналізу, так і письма з дискусією, вони допомагають ширше розкрити питання і як наслідок — віднайти відповідь. Можна навіть трохи порівняти філософію з медициною, і різниця, звісно, не лише у фізичній та моральній допомозі, а й тривалості їх засвоєння та «примітивності».

А схожість зумовлюється глибиною досліджень та ґрунтовним аналізом інформації. Обидві галузі необхідні людині, щоб не загубитися у тенетах сучасності.

«Не кожна людина може бути філософом, як далеко не кожен філософ може залишатися людиною»

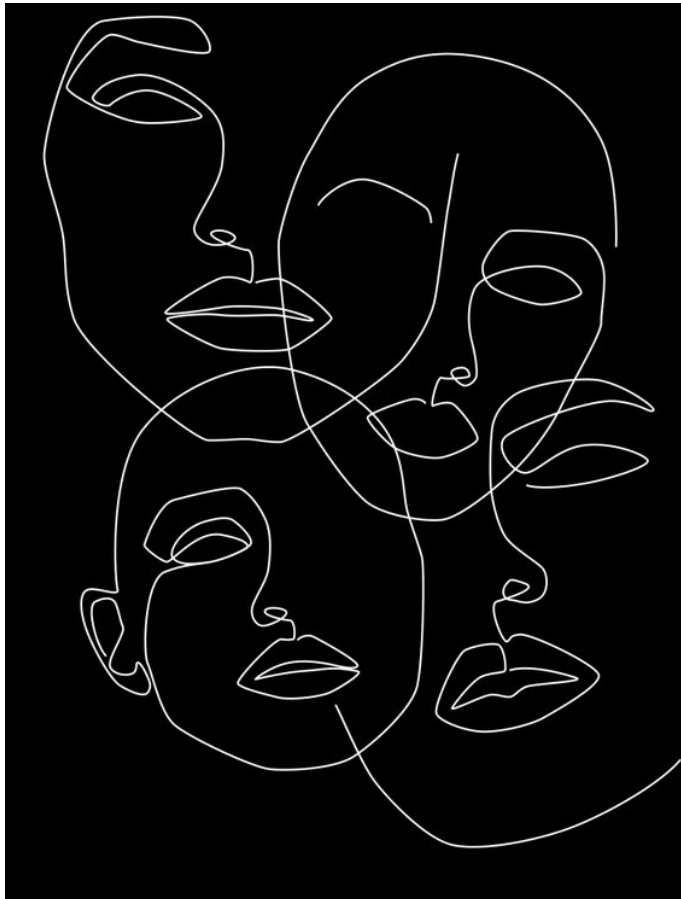
Девід Юм

Бути філософом і вивчати філософію — поняття різні. Не можна назвати себе кандидатом наук, лише прочитавши та зрозумівши статтю. Однак, якщо говорити саме про цей аспект діяльності, остаточно відповісти на це запитання буде складно, що стосується і психології, науки, що тісно пов'язана з філософією. Оскільки вони спочатку передбачають самостійне обмірковування душою, а вже потім мозком (все одно не слід нехтувати точними аналізами й діями). Тим паче філософія — дуже складна у миттєвому розумінні наука, до її осмислення приходять з часом, поступово, тому що з цього моменту починається різниця між «бути» та «вивчати». Скільки людей — стільки й думок, почуттів, поглядів: цілком нормально не любити та не розуміти філософію, хоча на цьому поняття «бути» не зникає. Насправді різниця полягає у тому, що вивчати науку може кожен, незалежно від внутрішнього почуття до неї, а вже стати її частиною за умови справжнього бажання та самовідданості — та людина, що ставить собі запитання під час розмірковування над відповіддю; встановлює причинно-наслідкові зв'язки. Тому можна стверджувати, що філософом годі бути й без закінчення відповідної освіти (звісно ж, це стосується не лише цієї сфери діяльності).

Важливо ставити собі запитання, обмірковувати їх, але мова не тільки про побутові речі, але й такі, що стосуються вашого розвитку та самопізнання, оскільки за їх відсутності людина зводить себе з життя та/або стає заручником побуту. Проте кожна людина обирає собі найближчий до душі напрям, і ніколи не слід потурати загальноприйнятими поняттями, особливо, коли вони стосуються настільки індивідуальних та духовних речей, навіть за умови відстоювання ваших інтересів як «непопулярної думки».

Анастасія Дзюбенко

Вплив інформації на життя сучасної людини

З часом усе, як правило, змінюється, а особливо людські цінності. У кожного покоління були свої проблеми, але з їх вирішенням люди приходили до переосмислення свого життєвого досвіду та створення нових правил. Наприклад, коли панувала засуха чи був поганий урожай, і люди не мали що їсти, вони дотримувалися правила: «Будь-яка їжа — це їжа, тому треба її берегти!» І коли з'являлось нове покоління, старе передавало набутий досвід та цінності задля щасливого існування своїх нащадків.

Час все йде: зараз у нас є необмежений доступ до інформації з будь-якої сфери нашого життя. І, знаючи як користуватися Інтернетом, ми можемо отримати відповідь на всі питання, які нас цікавлять, знайти заняття для душі та навіть заробляти гроші, не виходячи з квартири. У той час, коли у наших батьків, дідусів і бабусь не було такої можливості. Кожне покоління відрізняється одне від одного: ми — краща версія наших батьків, а наші діти будуть кращою версією нас. Ми відрізняємося та можемо вчитися один у одного — і це добре.

Але, на жаль, іноді діти та їх батьки не знаходять спільної мови та отруюють життя одне одного. Це проявляється, коли дитина прагне показати свою індивідуальність, відстояти свої права та особисту думку, а батьки нав'язують старі правила та цінності, які вони отримали від своїх батьків, а ті від своїх і так далі. Здебільшого такі сильні непорозуміння

пов'язані з відсутністю досвіду у вихованні дітей: батьки роблять багато помилок, які впливають на дітей, залишаючи сильний відбиток у їх дорослому житті. Багато з нас були травмовані саме батьками, але зараз ми маємо можливість виправити їхні помилки, одразу помітити та звернутися за допомогою.

Зараз ще можна побачити протистояння старшого покоління та Інтернету: вони активно відмовляються сприймати нову мережу та техніку, їх не влаштовує те, що діти повністю перенесли своє життя в Інтернет і втрачають інтерес до реальності. Але наше покоління росло під час розвитку технологій — це золота середина, тому що Інтернет з'являвся в нашому житті поступово, і ми мали час звикнути до нього. Зараз діти вже змалку мають технічні засоби та Інтернет, але майже ніхто не слідкує за інформацією, яку вони отримують, а нефільтрований контент може дуже сильно травмувати дітей.

Зрештою, ми — чудове покоління, і всі ті, хто будуть народжуватися після нас, матимуть одну особливість: широкий кругозір через доступ до абсолютно будь-якої інформації. Ми вміємо знаходити саме ті дані, які необхідні нам, а тому маємо більше можливостей для самореалізації. Батьки бувають різні: хтось підтримує, хтось не зраджує старим традиціям, а нам залишається лише змиритися та жити далі саморозвиваючись.

Маргарита Бардовська

«Це ж було вже»: самоканібалізм мистецтва у ХХІ столітті

Мистецтво — активний простір для дискусій, розв'язання словесних війн на вічні теми. Мистецтво ХХІ століття продовжує цю загальну тенденцію змушувати людей сумніватися, почуватися дискомфортно та сперечатися. Зокрема у пропонованій статті розглянуто питання самоповторення сучасних митців. Чи існує мистецтво в епоху цифровізації? Чи не захлинемося ми в цьому самоповторенні, пародіях і римейках? Чи здатні ми вигадувати нові ідеї? Чи, можливо, мистецтво ХХІ століття — це крах культури цивілізації? Цими питаннями надихнулися англійські журналісти. Британський журнал «Radio Times» дослідив 20 найкасовіших фільмів за кожний рік, починаючи з 1983-го, та підрахував серед них кількість римейків, сіквелів та інших фільмів за мотивами тих, що вже існують. У 1993-му, до прикладу, було лише дві таких стрічки, а в 2019 — 18.

Ми потопаємо у повторюваності історій не лише в кіно: література, художнє мистецтво — усе, здається, нагадує нам твори минулого, які ми спожили й не думали згодом повернутися до їхнього осмислення. Найцікавіше, що сьогодні навіть немає назви того мистецького напрямку, який сповідують автори нашого періоду. Ми вже не можемо зватися постмодерністами, адже значно відійшли від ідей цієї течії, але й додавати ще один афікс пост- до модернізму — варварство, хоча це чудова іронія на самоканібалістичну тенденцію мистецтва ХХІ століття, де ніби немає нового, а існують тільки пост-, пост-пост- і метатвори.

Стосовно римейків у мистецтві варто зазначити таке: можна було б сказати, що це тимчасовий тренд, але насправді Perezioimka фільмів існує давно. Просто її використовували трохи інакше. Наприклад, у 1895 році брати Люм'єр зробили першу короткометражну комедію «Политий поливальник», а вже через рік з'явився римейк від іншого французького режисера з назвою «Поливальник». Ще через три роки британці Perezioimka його у фільм «The Biter Bit». Вони були настільки схожі між собою, що це навіть були не римейки, а чистий плагіат. Але на той час авторське право не поширювалося на фільми.

По-справжньому масово кіно почали Perezioimka у 30-ті роки минулого століття. Причина — у технологічному прогресі. Кіновиробники брали німі фільми та Perezioimka їх зі звуком. У римейках з'являлися голоси акторів та звукові ефекти замість гри на піаніно. Наступним поштовхом для Perezioimka фільмів стала колоризація.

Такий самий принцип працює з іншими видами мистецтва. Головне — мета, ціль, з якою один автор позичає ідею в іншого, створюючи римейк, що відповідає його потребам та ідеям. Насправді, римейки — не такі вже й погані, серед них є корисні та якісні зразки, до прикладу, коли вони борються зі стереотипами або вкладають у сюжет нові сенси. Проте так роблять далеко не всі митці сучасності. Сповідуючи капіталістичні ідеї, прагнучи виключно до фінансової наживи, більшість жорстко експлуатує вже відомі ідеї. І це порушує баланс між споживанням старого та пошуками нового. Дисбаланс з часом призводить до деградації індустрії та навіть мистецтва загалом. З іншого боку, кажуть, що аби досягнути постмодернізму, треба вивчити всю написану до того літературу: від шумерських текстів і міфів Давнього Єгипту до новел Кафки та творів незалежної Америки. Бо тексти нашого часу — це не тільки відтворення знайомих мотивів і сюжетів, а й майстерна копіяція, гра з читачем, його уявою та знаннями. У такому випадку самоповтори стають алюзіями, а відтворення стилю/сюжету раніше виданого твору — авторським ноу-хау.

У контексті постмодерного і пост-постмодерного (якщо це можна так номінувати) мистецтва часто виникає питання: що взагалі вважати мистецтвом? Це зумовлено стрімким розвитком інформаційних технологій, оскільки з'явилися аматори, чії твори поширюються на рівні зі світовими шедеврами сучасного мистецтва. У світі капіталізму той, хто має достатньо грошей — це претензійний автор на роль митця зі своєю виставкою, школою та послідовниками.

Стосовно того, що саме в наш час уважати мистецтвом, єдиної думки немає. Зокрема, це складне питання, адже кожен, коли говорить слово «мистецтво», уявляє своє. Тому в такій полеміці плюралізм, різні думки та висловлювання — перевага, оскільки зчитуватимуться ці ідеї взагалі «третьою» людиною з іншим світоглядом і точкою зору на висловлюване питання.

Зрештою, у висновку, варто згадати про Гете. Його філософія, якщо зводити її до елементарного, полягала у такому причинно-наслідковому зв'язку: пізнання — створення. Спершу людина пізнає навколишній світ, навчається в матінки-природи, а потім, опанувавши знання, переходить до найвищого рівня — створення нового. Звичайно, опанувати всі знання неможливо, а як їх отримати, Гете не вказує, тож дослідники часто наполягають на визначенні філософії письменника радше як його світогляду. Але якщо не вдаватися до дискусії, у висловлюваннях письменника яскраво видно мотив розумної творчої людини. Ця «філософія творчості» актуальна і в контексті розглянутої теми, адже стверджує, що творити мистецтво може тільки людина, яка достатньо пізнала. І хоча з часів Гете минуло два століття, усе одно хочеться вірити в розвиток епохи пост-постмодернізму (як її не називай), хочеться відкинути культурну деградацію, сподіватися на свідомість митців та їхнє прагнення до прекрасного. Хоча в умовах капіталістичного світу ця ідея поступово перетворюється на нездійсненну утопію.

Марія Кукшина

Філософське пізнання ділового спілкування

У наш час через призму спілкування вивчають безліч питань, зокрема сприймання й розуміння людьми одне одного, лідерства й керівництва, згуртованості і конфліктності. Завдяки спілкуванню можна більш глибоко розглядати процес міжособистісної взаємодії, що є критерієм професіоналізму, компетентності, інтелігентності та освіченості. І саме через те, що спілкування є багатовимірним, багаторівневим феноменом, інтерес до нього виявляють представники різних наук.

Якщо брати до уваги моносуб'єктний підхід, то згідно з ним, людина в цьому світі майже самотня. Спілкування для неї — епізод життя, в якому інша людина не відіграє особливої ролі. Полііндивідуальний підхід до спілкування ґрунтується на уявленні, що індивід не просто один, а один з-поміж інших. В основі інтеріндивідуального підходу лежить згода, тобто однакове розуміння людьми ситуації. Під час такого спілкування люди поступаються одне одному, пристосовуються одне до одного.

Саме тому можна характеризувати спілкування як комунікацію, взаємовплив, обмін думками, цінностями та діями.

У контексті соціально-філософського аналізу спілкування — це міжособистісна і міжгрупова взаємодія, основу якої становить пізнання одне одного й обмін певними результатами психічної діяльності. Якщо ж говорити іншими словами, то спілкування — це взаємодія двох або більше людей, котра спрямована на об'єднання, узгодження зусиль з метою налагодження взаємин і досягнення загального результату.

Ділове мовлення — спілкування, котре просуває продукт, послугу або організацію; передає інформацію в межах бізнесу; передбачає досягнення певного результату. Ділове спілкування умовно поділяють на пряме (де відбувається безпосередній контакт) і непряме (існування просторово-часової дистанції між партнерами). Ділове спілкування може реалізуватись абсолютно в різних формах: переговори, бесіда, наради, публічні виступи, телефонні розмови, листування. Але все ж таки, усі форми ділового спілкування потребують від особистості постійного врахування й вивчення емоційної сторони ділових відносин. Успіх та ефективність комунікації залежить від зворотного зв'язку.

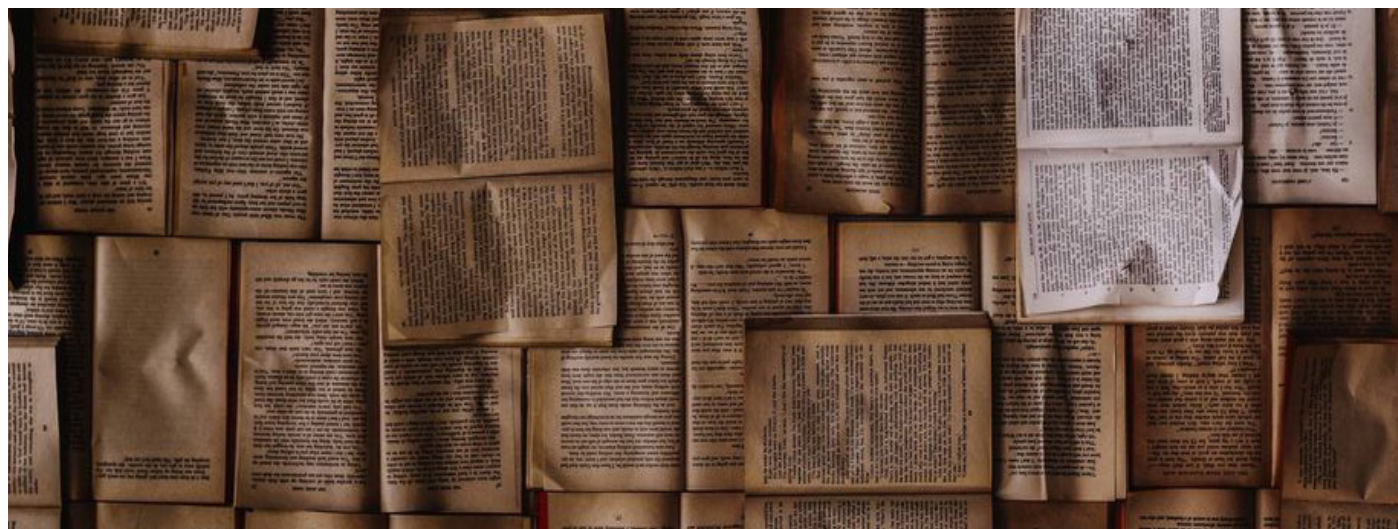
Перша умова — кожного разу, вступаючи у спілкування, необхідно передбачати конкретний спосіб зворотного зв'язку. Найкращими способами в цій ситуації є особиста бесіда або ж збори. Друга умова зворотного зв'язку — увага до людей. На думку більшості учених, спілкування слід вважати діловим, якщо його визначальним змістом є соціально значуща спільна діяльність. Інші ж вважають, що ділове спілкування — це усний контакт між співрозмовниками, які мають необхідні для цього повноваження і ставлять перед собою завдання вирішити конкретні проблеми.

Надійним способом запобігання конфліктам у колективі є використання етичних правил ділового спілкування.

Розглянемо декілька правил: людина, що заходить у кімнату, повинна, незалежно від її посади, першою привітатися з присутніми там колегами; під час ділового спілкування варто віддавати перевагу займеннику «ви» перед займенником «ти»; у будь-яких умовах бути привітним, посміхатися людям, підтримуючи гарний настрій у себе і у всіх навколо; необхідно вміти терпляче слухати співрозмовника й не перебивати його своїми репліками. Останнім правилом є те, що за будь-якої ситуації не слід забувати про власну зовнішність і манери поведінки, це допоможе справити гарне враження на інших і уникнути непотрібних конфліктів. А ось нескромний одяг, погані манери можуть з легкістю роздратувати співрозмовника.

Підбиваючи підсумок, можемо зазначити, що знання основних постулатів спілкування багато в чому допомагає полегшити процес спілкування й запобігти виникненню конфліктних ситуацій. Для соціально-філософського аналізу слід визначити ділову комунікацію як процес передачі значень, смислів від одного суб'єкта до іншого, в ході якого створюється і відтворюється легітимна модель світу, що інтегрує та означає індивідуальний та колективний досвід і діяльність.

Алла Бедна

Користь та шкода соціальних мереж

У наш час соціальні мережі стали невід’ємною частиною життя. Але не забуваймо про те, що вони можуть приносити як користь, так і шкоду. Наприклад, завдяки соціальним мережам, таким як «Фейсбук», «Твітер», «Телеграм», «Інстаграм» та безлічі інших, ми можемо знайомитися з багатьма людьми, які перебувають в іншому місті, країні або навіть на іншому континенті. Як на мене, то це дуже крута можливість. Переконаливим доказом цього може стати моє звичайнісіньке знайомство на просторах соцмереж, з однією дівчиною, яка живе у Канаді. Наразі воно перетворилося на міцну дружбу з нею.

За допомогою соціальних мереж можна розповсюджувати свою творчість. Наприклад, публікувати вірші, малюнки, твори, розповіді тощо. Подібні платформи — чудовий спосіб самовираження. Нині існує багато людей, в основному підлітків, які ведуть свої блоги, де розповідають про повсякденне життя, знімаючи цікаві ролики, які привертають увагу аудиторії. У соцмережах можна дізнатися багато цікавої та корисної інформації. Наприклад, вивчити іноземну мову за допомогою різних тематичних дописів, роликів, музики тощо.

Також можна ділитися своїми знаннями з іншими людьми. Завдяки соцмережам нам вдається стежити за тим, що відбувається і в рідному місті, і у світі. Також ми можемо спостерігати за людиною, що нам подобається, наприклад, співачкою або співаком, блогером, акторкою чи актором та ін. Попри всі позитивні аспекти соціальних мереж, вони мають і свої недоліки. Перш за все — це екранна залежність. Залежність від соцмереж — дуже поширена проблема серед підлітків. Її складно позбутися, тому піклуйтеся про своє здоров’я та слідкуйте за тим, як часто та скільки годин приділяєте соціальним мережам.

Іноді небезпеку становить неперевірена інформація, яка не проходить цензури, контент «18+», депресивні групи на кшталт «Синього кита». Сюди також належать шахраї, які з легкістю обманюють користувачів, тож не забувайте про це та будьте обачливими. Поширеним негативним наслідком соцмереж є випадки, коли люди замість того, щоб жити реальним життям, відвідувати різні заходи, спілкуватися з людьми не через екран телефону чи комп’ютера, а у реальності, живуть у віртуальному світі. Такі користувачі ізолюють себе від навколишнього світу, створюють собі новий і перебувають у ньому. Так чинити неправильно, адже подібний спосіб життя призведе до порушення психічного стану: людина збільшує свої шанси збожеволіти.

Соціальні мережі неможливо усунути з життя сучасного суспільства. Проте потрібно пам’ятати, яку небезпеку вони становлять, а відтак не зловживати їх використанням. Реальний світ набагато кращий, ніж віртуальний. Бережіть своє здоров’я та життя.

Марія Кубрак

Глобалізм ХХІ століття: тріумф чи смерть цивілізації?

Нам усім відомі кордони України, країн-сусідів та найвпливовіших держав. Їх було створено самими людьми. Глобалізм — філософія, яка фактично стирає ці межі, тому цю тенденцію ще називають загрозою цивілізації. Глобалісти вірять в єдність усіх людей на планеті незалежно від їхньої культурної ідентичності. Сучасний глобалізм — це світова тенденція: зараз він охоплює економіку, політику, наш побут, роботу. Часто цей термін можна сплутати з інтернаціоналізмом — ця філософія стверджує, що нації повинні об’єднуватися, але мати суверенність; в той час як глобалізм не бачить різниці між українцем та індоєвропейцем (головне, що вони люди), але закликає до спільної ідеології, навіть насильницьким шляхом.

Розвиток цієї філософії припадає на розпад Радянського Союзу. Якщо повернутися на століття назад, можна прослідкувати конфронтацію лібералізму (ідея свободи особистості) та комунізму (ідея загальної рівності та спільної власності). Проте перемогу в цьому конфлікті здобув капіталізм (західна ідея). Людина отримала право мати щось своє, приватне, заробляти на цьому кошти. Це підхопили інші — так будувалися капіталістичні відносини у світі. Кожен з нас в сучасному світі відчуває вагу грошей, без грошей більшість людей не почуватимуться щасливими. Таким чином ця ідеологія глобалізувалася.

Глобалісти мислять відповідно. Вони не опікуються звичними проблемами і не вирішують питання на кшталт інфраструктури міст, а прагнуть до «глобального громадянства» і «глобальної демократії». З кожним новим роком міжнародні організації та асоціації демонструють нам «людську єдність» через акції та конференції. В якомусь сенсі глобалізм ігнорує не тільки поділ на національності, а й

статус людей у соціумі. Це робить філософію глобалізму менш реалістичною. Адже для її успіху потрібно позбавитись в першу чергу впливу авторитетів, що в умовах ХХІ століття просто неможливо.

Філософія глобалізму прагне до створення суспільства, яке буде скеровувати себе через власні потреби, вирішувати всі проблеми глобально. Глобалізм фактично знищує поняття лідера і передає владу суспільству.

Глобалізм — це смерть цивілізації. Перш за все тому, що в умовах ХХІ століття, коли кожен є носієм власної вільної думки й позиціонує себе як вільна особистість, створити глобальне суспільство, яке змогло б співіснувати без поділу на раси, національності, регіони проживання неможливо. По-друге, демократія, до якої так довго прагнула світова історія, не зможе гармонічно існувати з філософією глобального життя.

Ідея об’єднання всіх людей на Землі з багатьох ракурсів відчувається утопічною. З точки зору філософії, глобалізм немає нічого спільного з гуманізмом, свободою, як може здаватися лише на перший погляд. Підтримуючи глобалізм, ми пришвидшуємо зміни, які не личать сучасному демократичному суспільству.

Артем Завальнюк

Філософія — це популярно

Зараз детальну увагу приділяють філософії та психології. Це допомагає розібратися в собі та змінитися на краще. Інтернет надає купу інформації про науки та науковців: від Аристотеля до наших сучасників.

Філософія — це дисципліна, а психологія — наука, але часто вони дуже тісно пов'язані одна з одною, в деяких випадках філософії необхідна психологія та її розуміння людської поведінки.

Сучасна філософія має декілька тем для обговорення:

- екологія та взаємодія людей і природи;
- Інтернет та його наслідки;
- аналіз минулого та його помилок;
- технічно-біологічний прогрес, його наслідки та гуманність;
- життя та смерть, сенс життя людини.

Турбота про навколишнє середовище є найголовнішим питанням у сучасному світі, нове покоління сприяє усуненню проблеми забруднення. Якщо не вирішити цю проблему, то майбутнього може не настати.

Від забруднення будуть гинути дерева, які є головним фільтром кисню у всьому світі. Тому дуже важливо задаватися питанням гуманної екології. Гуманна екологія полягає в тому, щоб знайти спільну мову з людиною та природою, щоб ми не відмовляли собі в затишку та не шкодили природі, а можливо десь їй допомагали, такий собі симбіоз. З появою Інтернету все дуже змінилося — і це нормально, але все

ж в нас є особливі зміни які зацікавили сучасних філософів. Наприклад: вплив надмірної інформації на поведінку людини, чому ми можемо так сильно переживати через просту крапку в кінці речення? Також переосмислення індивідуальності і тих, хто вважається особливим, бо з появою соціальних мереж кожен з нас має можливість показати себе. Так багато особливих людей з'явилося.

Сучасні філософи в намаганні аналізувати минуле дуже схожі на дітей, які, щоб більше дізнатися про себе, шукають інформацію про минуле своїх батьків, дідусів, бабусь. Чим старіша інформація, тим цікавіше, є розуміння чому все саме так. В минулому було багато помилок: масові війни призвели до трагічних наслідків, які ми і зараз намагаємося виправити. Але все ж ми маємо можливість проаналізувати скоєне. Деякі великі люди є натхненниками для майбутніх поколінь. Ми можемо вчитися на минулому, щоб покращити майбутнє!

Життя та смерть — половини одного цілого. Люди все своє існування ставили собі питання: як жити вічно? Але чи потрібно це? Як продовжити своє життя? Як ми взагалі з'явилися, заради чого? І в наш час це питання залишається актуальним. Відповідь: просто жити для себе, рано чи пізно ми усі забудемося у вічному сні, спокійному, безкінечному сні. Треба жити для себе, не ганятися за ілюзорним щастям, стати собі другом та насолоджуватися життям.

Культура, мистецтво та література ставлять на смерті штамп «зłodія». Зазвичай це пов'язано із страхом незвіданого: що ж буде після неї? Вічний сон? Пекло, рай, суд? Ми намагаємося зробити все, щоб нас запам'ятали на довгі

роки, щоб наше життя не було марним. Страх сформував образ смерті — зłodія з косою, а життя — героїня з добрим серцем, така собі гуманізація. Ці два явища є невід'ємною частиною нашого життя, кожна з них не може жити окремо, одне виливається в друге, і так по колу.

Ця тема найулюбленіша у філософів, чого вони тільки не придумували, щоб пояснити людське життя та його сенс, часто ці ідеї є сумні. Все ж нам залишається лише прийняти життя та смерть. Пам'ятайте, що і малі радості мають свою цінність, вони формують великі спогади, які гріють нам душу.

Маргарита Бардовська

ТОП фільмів з
філософським контекстом

ПОДИВИТИСЯ

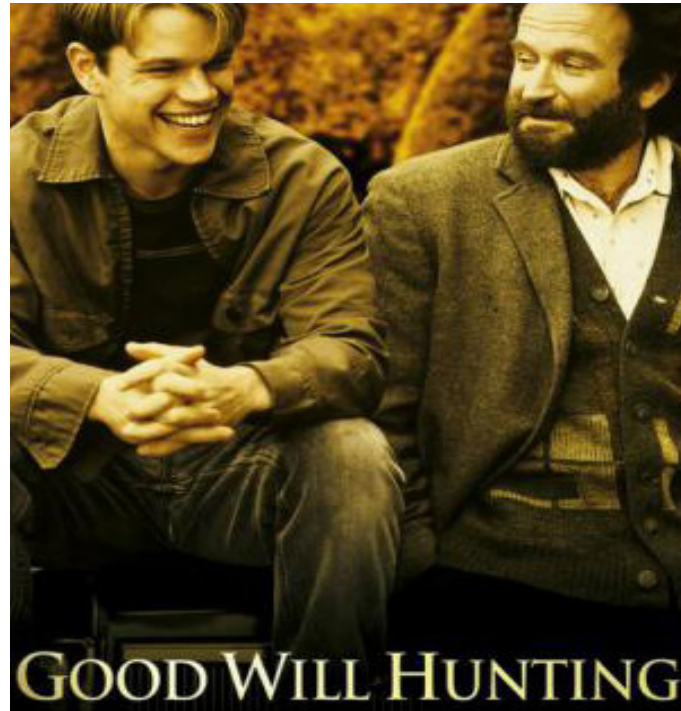
«Розумник Вілл Хантінг»

Рік: 1997

Країна: США

Режисер: Гас Ван Сент

Головний герой — юнак з геніальним інтелектом і феноменальною пам'яттю. Щодня він намагається відшукати свою індивідуальність у світі, де він може вирішити будь-яку проблему, окрім тієї, що знаходиться у нього всередині. Згодом професор математики взяв Вілла під свій контроль і змусив ходити до психотерапевта. Чимало спеціалістів відмовлялися від сеансів із Віллом, адже хлопець ставився до них з неповагою та неприхованим презирством. І ось, нарешті, знайшовся саме той лікар, який зміг налагодити дружні стосунки з нашим героєм, а пізніше Вілл знаходить другу половинку, якій відкриває розум і серце.

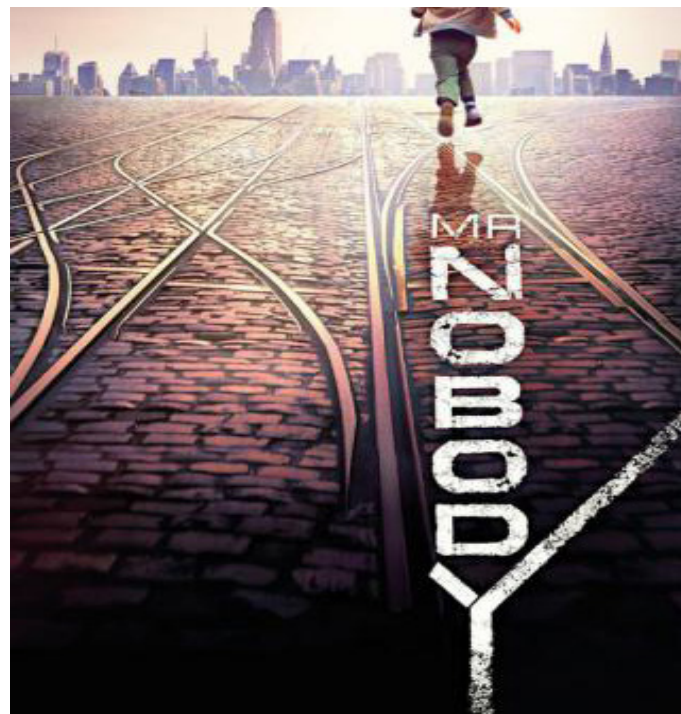
«Містер Ніхто»

Рік: 2009

Країна: Бельгія

Режисер: Жако ван Дормель

Пан Ніхто прожив дуже довге життя і доживає його в світі, де всі давно досягли безсмертя. Він залишився єдиною смертною людиною на планеті. Крім того, позбавлений розуму дідусь — зірка популярного телешоу. Одного дня, незадовго до смерті, до нього завітав журналіст, щоб дізнатися подробиці його життя. Пан Ніхто починає свою довгу розповідь. Він запевняє, що насправді йому 34 роки, але під впливом гіпнозу згадує певні моменти життя. Наприкінці дідусь говорить, що ані він, ані журналіст не існують насправді. Після смерті містера Ніхто час починає йти у зворотному напрямку...

Новий випуск «Нота Бене» присвячений складному та цікавому питанню: філософії. У цій підбірці ми зібрали фільми в жанрі драма, де основною є саме ця тема. Приємного перегляду!

«Товариство мертвих поетів»

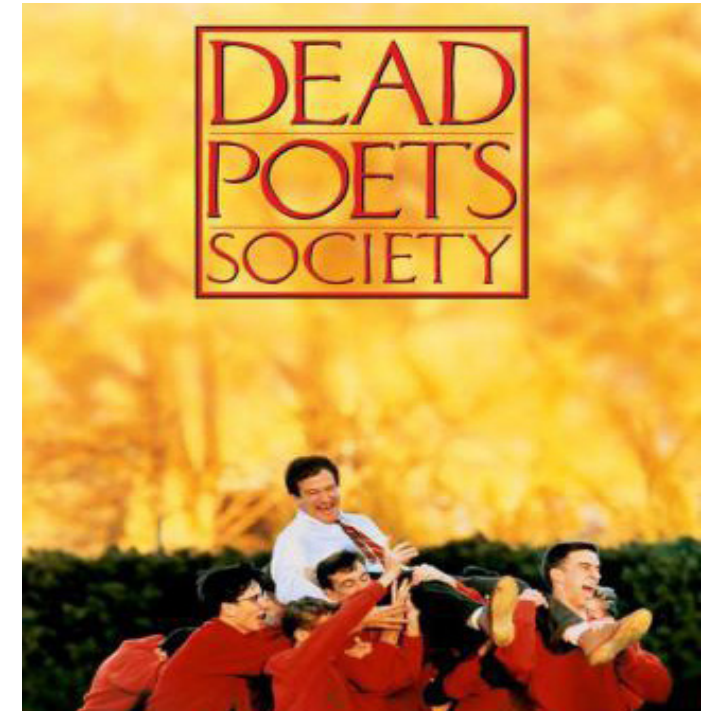
Рік: 1989

Країна: США

Режисер: Пітер Вір

Джон Кітінг — новий викладач англійської мови в престижній академії, який зміг змінити світогляд своїх учнів назавжди. На першому занятті він розповідає студентам про цінність кожного моменту в житті, адже воно дано нам лише один раз.

Також він надихає юнаків відродити «Товариство мертвих поетів» та допомагає їм відшукати власну індивідуальність у сірому світі. «Carpe diem — лови момент. Нехай ваше життя буде надзвичайним!» — каже Джон Кітінг своїм студентам. Фільм змушує замислитись і нікого не залишає байдужим.

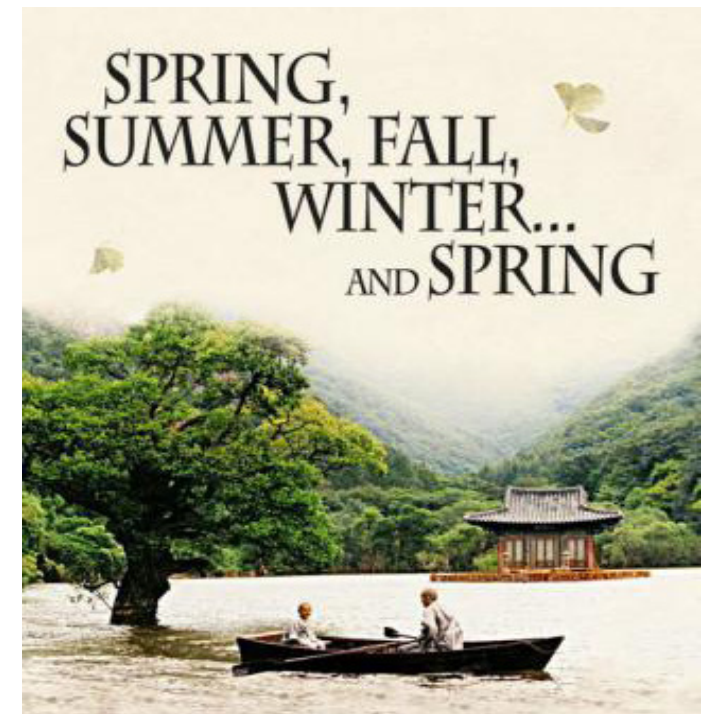
«Весна, літо, осінь, зима... і знову весна»

Рік: 2003

Країна: Південна Корея

Режисер: Кім Кі Дук

Фільм розповідає про монаха-цілителя та його вихованця, які живуть у світі, де кожна пора року відповідає певному часу. Учень проходить свій довгий та мінливий життєвий шлях від раннього дитинства до спокутування гріхів під суворим поглядом наставника. А потім цикл знову починається, і вже новий монах живе зі своїм учнем у будинку серед озера. Ніщо не здатне зупинити зміну пір року, як і монах не може вплинути на становлення свого юного вихованця.

Марія Фещенко

Ось так і пишу...

Ти маєш віру? Ти молився вночі, зранку?
Мій Бог у мені. Я до нього звертаюся щосвітанку,
Коли на душі сумно, і коли втратила шлях.
Бог приходять до мене на крилах, хмарних пеленах.
Я не каюся йому в гріхах. Це придумали люди.
Так володарі тримають інших в покорі. Іуди.
Мій Бог відпускає жалі, сумління.
Він цінує лише чесність, породжену працею, земним тяжінням.
Честь, від лицарів взяту і страх, позичений в люті і в Мари.
Мій Бог живе у мені, і віра тому моя є незламна,
Бо мій храм теж у мені, церква й причастя...
Терпкість кагору, пристрасть гріхів і дурість грішників,
котрі моляться не за здоров'є
Ближніх своїх.
Про цей мій Бог розкажує мені зсередини,
Тому я краще, ніж вони.

Марія Кукшина

До неба

Запам'ятай мене такою:
Красивою, летючою, прудкою.
Я повз життя несу ту мить, коли любила ти мене щомить.
Коли казала, що ніколи не покинеш.
І ти зітхала, коли я спала.
Коли співала колискову милу
Моєму серцю, щоб в мені завжди цвіла весна.

Мені так хочеться твоїх обіймів,
Таких палких, домашніх і рідних.
Мені так хочеться прийти в твій дім та розказати як для мене вертиться
земля.

Нічого.
Не вийшло з цим, іду далі.
Лунаю та співаю звідусіль.
Шукаю те, чого, напевно, ти шукала.
Коли забула, а, може, і не знала, що таке життя.
Знайомлюсь із вершками світу.
А потім йду в вогонь на виклики життя.
Біжу та мчу, і оглядаюсь в надії за кутом побачити твій згляд.

Можливо, я була поганою дочкою,
Та будь-яка дочка повинна чути батьками.
Ти не змогла почути мою душу,
Тож може світ почує ще мій згляд.

Вікторія Новік

Редакція «Nota Bene» відкрита до співпраці з викладачами та студентами.
Якщо Вам є що розказати, чим поділитися, то ми з радістю допоможемо.
Чекаємо на ваші листи: notabene.kubg.edu.ua@gmail.com